

Bespreking: mr. G.C. van Daal, Executoriaal en conservatoir verhaalsbeslag op aandelen in kapitaalvennootschappen en op certificaten daarvan, proefschrift Rotterdam, Den Haag: Boom Juridische uitgevers 2008.

Gepubliceerd in: Maandblad voor Vermogensrecht 2010, p. 77-81

Inleiding

Het op 7 februari 2008 door Van Daal verdedigde proefschrift¹ heeft als onderwerp – kort gezegd – de in 1972 ingevoerde wettelijke regeling voor het in beslag nemen en te gelden maken van aandelen in vennootschappen. Alleen al gemeten aan de waarde van dit type goederen gaat het om een voor de praktijk belangrijk onderwerp. Zo becijfert de auteur (p. 6, 7) dat de waarde van de Amsterdamse beursfondsen ultimo 2006 (nog) schommelde rond 540 miljard Euro's, en de waarde van de niet-genoteerde bedrijven een geschatte waarde van biljoenen Euro vertegenwoordigen. Het gaat niettemin, zo concludeert ook de auteur, om een weinig populair middel tot verhaal. Bijgevolg heeft het onderwerp weinig aandacht in de literatuur en verschijnt daarover weinig jurisprudentie. De auteur treedt niet in al bestaande discussies en controverses en 'beperkt' zich tot uitputtend onderzoek naar positief Nederlands recht. Vergelijking met buitenlandse equivalente regelingen ontbreekt dan ook. Binnen dit kader, waarin de auteur zich veelal als eerste begeeft, signaleert de auteur tal van knelpunten, doet hij voorstellen voor verbetering en neemt hij op tal van punten stelling. Zo betoogt Van Daal – onder veel meer - dat het executoriaal beslag gevolgen dient te hebben voor het stemrecht van een aandeelhouder (p. 198), acht hij het ongerijmd dat uit een beslagen aandeel voortkomende baten onder conservatoir beslag vallen (p.195), acht hij beslag op aandelen in een buitenlandse vennootschap niet mogelijk (p. 185), evenals het beslag op (en dus executie van) girale effecten (p. 255), meent hij dat executoriale verkoop van aandelen inderdaad onder de prospectusplicht valt (p. 82) en dat executoriale levering van aandelen op naam medewerking vereist van de notaris (p. 63).

Indeling

Het werk bestaat op klassieke wijze uit drie delen. Het eerste, inleidende, deel, maakt de lezer in kort bestek bekend met het executoriaal en conservatoir verhaalsbeslag, en met de kapitaalvennootschap en aandelen daarin. Het tweede deel is het hart van de studie en bestaat uit een uitputtend onderzoek naar de wettelijke regeling van beslag en executie, uitgesplitst naar de verschillende soorten aandelen. Van Daal richt zich in het tweede deel met verve op, in hoofdlijnen: op het verhaalsbeslag op (i) aandelen in een BV, (ii) certificaten van

---

¹ Eerder besproken door: J.D. van Vlastuin, *Boekbespreking, Executief* 2008, p. 58-59, D.M. de Knijff, *TCR*, 2010, p.13 e.v. en R. Westrik, *WPNR* 2009, p. 373 e.v. Zie verder nog: Van Daal, *Executoriaal verhaalsbeslag op aandelen in een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, Ondernemingsrecht* 2008, 145; Van Daal, *Verhaalsbeslagen op rechten onder de Wet giraal effectenverkeer, Executief* 2008, p. 66. Delen van het proefschrift worden verder aangesneden door K.A. Messelink, *Executoriale verkoop van aandelen door de beslaglegger en de pandhouder*, in: *Knelpunten bij beslag en executie*, Deventer: *Kluwer* 2009, p. 669 en B.L.F.M. Schim, *Enkele knelpunten bij beslag op girale effectentegoeden*, *Knelpunten bij beslag en executie*, Deventer: *Kluwer* 2009, p. 212.

aandelen in een BV, (iii) aandelen in een NV, zowel die op naam als die aan toonder, en al dan niet behorend aan een beursgenoteerde NV, (iv) aandelen in een Europese NV en (v) aandelen in buitenlandse kapitaalvennootschappen. Het beslag tot afgifte of levering van aandelen, dat alleen executoriaal gelegd kan worden (zie art. 474i Rv), blijft buiten beschouwing. Telkens schets de auteur de te nemen stappen zo veel mogelijk chronologisch. Tweemaal geeft Van Daal ook een stapsgewijs overzicht, te weten voor het beslag op aandelen (p. 80, met 23 stappen) en op certificaten van aandelen in een BV (p. 81, met 30 stappen). Deze werkwijze heeft het grote voordeel dat in een bepaalde beslagcasus de toepasselijke regels nu eens wél eenvoudig te vinden zijn en telkens een compleet beeld ontstaat van de benodigde aanpak. Het tweede deel eindigt met een beschrijving van de door Van Daal gesignaleerde knelpunten en de door hem geopperde oplossingen. Het laatste, derde deel, behandelt ten slotte de (on)mogelijkheden die de wet biedt om tot uitwinning te komen van – kort gezegd – beursgenoteerde, en met name gegiraliseerde effecten. Een afzonderlijke behandeling is nodig, aangezien dergelijke effecten door opname in het systeem van de Wet giraal effectenverkeer (Wge) buiten het bereik van de wettelijke regeling voor beslag op aandelen in het Wetboek van Burgerlijke Rv te vallen.

Beslag op aandelen - korte schets

Het beslag op aandelen is sinds 1972 wettelijk geregeld in wat nu de art. 474a t/m 474h Rv (executoriale fase) en art. 714-717 Rv (conservatoire fase) zijn. Het gaat – zoals gezegd – om een eigensoortige regeling, die in beginsel op zichzelf staat en niet ‘aanbouwwetgeving’ vormt ten opzichte van bijvoorbeeld derdenbeslag (art. 475 e.v. Rv) of het beslag op roerende zaken niet-registergoederen (art. 439 e.v. Rv). Het beslag wordt gelegd door aanzegging van het beslag bij deurwaardersexploit *aan de vennootschap*, tenzij het gaat om beslag op toonderaandelen (dat tot stand komt door inbeslagneming van de stukken). Vervolgens dient het beslag te worden aangetekend in het aandeelhoudersregister. Alvorens kan worden overgaan tot executie-verkoop zal de wijze waarop en voorwaarden waaronder dat gebeurt in een afzonderlijke verzoekschriftprocedure moeten zijn vastgesteld door de rechtbank. Het bijzondere is dat de rechtbank daarbij mag niet afwijken van wettelijke en vennootschappelijke statutaire voorwaarden, behoudens voor zover deze de verkoop onmogelijk zouden maken (art. 474g lid 3 en 4 Rv).

Uitwinning: ‘veel en veel te ingewikkeld’

Het aandelenbeslag leidt dus niet rechtstreeks naar een openbare executieveiling, zoals bij andere beslagen. Zoals hiervoor bleek is het aan de rechtbank om op verzoek van de beslaglegger de verkoop en leveringsvoorwaarden vast te stellen (art. 474g lid 1 Rv). Van Daal merkt hierover op (p. 64) dat ‘de afronding van het executoriaal beslag op aandelen veel en veel te ingewikkeld is, eenvoudiger kan en moet worden’. In de huidige regeling kan de behandeling van het verzoek van de beslaglegger leiden tot een verzoekschriftprocedure in drie instanties, terwijl daarnaast derde-rechthebbenden het recht is gegeven in verzet te komen tegen de verkoop, door de ‘tijdige’ indiening van een daartoe strekkend verzoekschrift (art. 474g lid 2 Rv). Verdere processuele complicaties kunnen ontstaan als één van partijen een executie(kort)gedingen opwerpt als bedoeld in art. 438 Rv. Van Daal suggereert in antwoord hierop ingrijpende procedurele vereenvoudigingen. Hij stelt voor het derdenverzet in te perken, door dit toe te staan uiterlijk tot daags voor de rechtbank beschikking wijst, of nog eerder, als aan de derde een afschrift van het inleidend verzoek is betekend (p. 214). De mogelijkheid van een executiegeding op de voet van art. 438 Rv zou moeten worden uitgesloten (p. 216), evenals hoger beroep en

cassatie, zowel tegen beschikkingen op het verkoopverzoek of op een derdenverzet, gelijk dit bij nagenoeg alle beslagrechtelijke verzoekschriftprocedures het geval is. Op deze wijze zou de gerechtelijke bevoegdheid in één instantie worden geconcentreerd. Met de gekozen insteek kan ik het van harte eens zijn. Een beperkt derdenverzet is niet een groot verlies; wellicht kan men helemaal zonder. Twijfel heb ik ten aanzien van een rechtsmiddelenverbod voor de beschikking omtrent de verkoopwijze van de aandelen. Het potentiële belang van vele bij de vennootschap betrokken derden en de gecompliceerdheid van de daarin te nemen beslissingen, rechtvaardigt m.i. de mogelijkheid van appel. In de huidige regeling hakt de rechtbank in deze fase immers tal van knopen door, zoals, wel of geen prospectusplicht; welke leveringsvereisten gelden; maakt een blokkeringsregeling al of niet de executie onmogelijk. Deze en andere vragen zouden voorts door het ontbreken van cassatie zijn onttrokken aan de rechtsvormende en uniformerende taak van de Hoge Raad. Met het afsnijden, ten slotte, van de mogelijkheid om een executiegeschil aanhangig te maken, het kort-geding inclusief, zou een nuttig laatste redmiddel verdwijnen. De criteria voor het ingrijpen in een executie zijn bovendien dusdanig streng dat de zeldzame keer dat daaraan is voldaan dit middel redelijkerwijs niet aan de benadeelde kan worden onthouden.

Van Daal wijst er op (p. 82 e.v.) dat rekening moet worden gehouden met toepasselijkheid van de Wet financieel toezicht (Wft) bij de executoriale verkoop van aandelen nu daarbij sprake is van het aanbieden van effecten als bedoeld in art. 5:1 sub a Wft. Vervolgens maakt hij - voor zover mogelijk - helder in welke gevallen dit voor de beslaglegger leidt tot de plicht een prospectus op te stellen, en hoe de vrijstellingen op de prospectusplicht van art. 5:3 lid 1 Wft en de Vrijstellingsregeling Wft uitwerken in een executieverkoop. Terecht wijst de auteur op de onvoorspelbaarheid van het executieproces. Deze brengt bijvoorbeeld mee dat waarderingen van de vennootschap voor de vraag of de drempelwaarden voor vrijstelling worden bereikt (totale tegenwaarde minder dan EUR 2,5 miljoen, of waarde van de aangeboden effecten minder dan EUR 100.000,-, alles over een periode van 12 maanden) vóóraf, tegen een redelijke inschatting dienen plaats te vinden en niet achteraf (p. 89). Overigens betoogt Van Daal (p. 84) dat de executieverkoop dient te worden uitgezonderd van toepasselijkheid van de Wft.²

Behalve de opname van eventuele voorwaarden ontleend aan Wft-eisen heeft de rechtbank als voornaamste taak te bepalen op welke wijze en met welke partijen de verkoop plaats dient te vinden. Een voorbeeld geeft Van Daal (p. 78) waar hij verwijst naar een beschikking waarin werd bepaald dat de aandelen in een BV eerst aan de mede-aandeelhouders moesten worden aangeboden tegen de statutair bepaalde prijs, en bij niet afname door één van hen voor de statutaire prijs of hoger dienden te worden geveild, met uitsluiting van de mede-aandeelhouders als biedende partij, om te voorkomen dat zij deze onder de statutaire prijs konden verwerven.

Met de (eind)beschikking op het verkoopverzoek is de beslaglegger er nog niet. De verkoop dient plaats te vinden op de bij beschikking vastgestelde wijze, hetgeen moet blijken uit een door de deurwaarder op te stellen proces-verbaal, welk stuk moet worden geregistreerd. Vervolgens moet – althans volgens Van Daal – een notariële leveringsakte worden verleden en zullen de grosse van de beschikking, het geregistreerde proces-verbaal en de leveringsakte aan de vennootschap moeten worden betekend. Artikel 474h lid 1 bepaalt dat het

---

² Zo ook Van Vlastuin, a.w., p. 59 en Messelink, a.w., p. 669, die betoogt dat dat al volgt uit art. 7:19 BW.

proces-verbaal de gegevens dient te bevatten, die het BW voorschrijft voor leveringsakten van aandelen in een BV/NV. Duidelijk is dat de wetgever (van 1972) daarmee nog beoogde het proces-verbaal in de plaats te doen treden van de (onderhandse) leveringsakte. Vervolgens is per 1993 de verplichting tot levering van aandelen op naam bij notariële akte ingevoerd, zonder aan de wijze van executoriale levering woorden vuil te maken. Van Daal gaat er van uit dat hiermee de notariële akte onderdeel is geworden van de verplichte leveringshandelingen: de tekst van art. 474g lid 4 Rv laat inderdaad nauwelijks een andere conclusie toe.

Baten en rechten?

De impact van het aandelenbeslag wordt in belangrijke mate bepaald door de vraag in welke mate het beslag de aan het aandeel verbonden baten en rechten treft. In de huidige wettelijke regeling mag de geëxecuteerde/aandeelhouder gedurende het beslag het stemrecht en andere aandeelhoudersbevoegdheden blijven uitoefenen, zowel in de conservatoire als executoriale fase (art. 714, resp. 474ba Rv). Het omgekeerde geldt met betrekking tot de baten, waarmee zijn bedoeld alle uitkeringen in geld en anderszins (dividend, interesten, stockdividenden en claims). Deze vallen zowel in de conservatoire als de executoriale fase onder het beslag (art. 474b lid 1, resp. 716 Rv). Opkomende baten kunnen in de executoriale fase door de deurwaarder worden geïnd (art. 474b), en zullen in de conservatoire fase door de vennootschap moeten worden ingehouden om uiteindelijk in de executoriale fase te worden uitbetaald (art. 716 Rv).

In het licht van de lange en, mogelijk, zeer lange duur van het beslag ziet de auteur in beide uitgangspunten principiële bezwaren. In de eerste plaats acht hij het ongerijmd dat door het aandeel voortgebrachte baten onder conservatoir beslag vallen (p. 195). Hiertegen brengt de auteur in stelling het - wat hij noemt - hoofdprincipe dat bij conservatoir verhaalsbeslag baten niet onder het beslag vallen. Voor dit principe beroept Van Daal zich, behalve op Mijnsen³, op de keuze van de wetgever om de bepalingen die zien op de baten in executoriaal beslag niet van overeenkomstige toepassing te verklaren bij het beslag op roerende zaken niet-registergoederen en onroerende zaken. Voorts wijst hij op HR 11 februari 2005, *LJN AR4474*, *NJ 2006*, 44 (*Simons/Braakhuis*) waarin is bevestigd dat het conservatoir beslag op roerende zaken niet de baten omvat. Van Daal stelt dan ook voor om de gevolgen van conservatoir beslag op dit punt gelijk te trekken en de baten buiten het conservatoire beslag te laten.

Voor Van Daal is drie keer kennelijk scheepsrecht, want al tweemaal besliste de wetgever anders. Voormeld arrest *Simons/Braakhuis*, dat overigens geen hoofdregel formuleert, berust op een passage uit de parlementaire geschiedenis die voorafging aan de invoering van het nieuwe beslagrecht in 1992⁴. Daarin verdedigde de Minister juist het verschil in behandeling tussen de baten uit – kort gezegd – zaken en die uit aandelen. Bij de oorspronkelijke keuze van de wetgever van 1972 speelde expliciet mee dat de beslaglegger ook nog het recht heeft om ten laste van de aandeelhouder/debiteur derdenbeslag te leggen onder de vennootschap. Een derdenbeslag kan toekomstige vorderingen treffen, waaronder, naar wordt aangenomen, dividenduitkeringen. Afgezet tegen de situatie waarin de baten buiten het beslag zouden blijven en de beslaglegger noodgedwongen derdenbeslag onder de vennootschap zou moeten leggen op de baten werd deze keus terecht gepresenteerd als

---

3 F.H.J. Mijnsen, *Materieel beslagrecht*, Deventer: Kluwer 2003, p.44, ongewijzigd in de 4^e druk, 2009.

4 Kamerstukken II 1981/82, 16 593, nr. 5, p. 25, die zien op het per 1992 ingevoerde nieuwe beslagrecht.

'het eenvoudigst'.⁵ Bij een andere keus zou de schuldeiser naast aandelenbeslag in feite *steeds* derdenbeslag onder de vennootschap moeten leggen. De schuldenaar is dan per saldo even zwaar zal belast als in het systeem waarin de baten zijn inbegrepen. Dit alles is in de conservatoire fase niet anders.⁶ Ten slotte past een beslag dat de baten omvat bij het huidige systeem waarin de aandeelhouder zeggenschapsrechten houdt en zich dus in voorkomend geval gedurende de lange periode van conservatoir beslag de gehele winst uit kan keren. Ook gelet op de toch al niet overdreven aantrekkelijkheid van het aandelenbeslag verdient de wettelijke oplossing op dit punt geen heroverweging.

Dit brengt mij bij het bezwaar van Van Daal tegen het voortduren van de zeggenschap van de aandeelhouder gedurende de executoriale fase. Op fraaie wijze (p. 198 e.v.) beargumenteert de auteur dat dit anders moet, onder meer omdat de beslagene door het uitoefenen van het stemrecht de waarde van de aandelen kan uithollen door aan te sturen, c.q. mee te werken aan de overdracht van (alle) activa. Inderdaad is hiertegen niet of nauwelijks en dan in feite alleen achteraf iets tegen te doen op grond van onrechtmatige daad en – maar dit is betwifelbaar – de schuldeiserspauliana. Van Daal stelt daarom voor om te bepalen dat de aandeelhouder de aan het aandeel verbonden rechten slechts kan uitoefenen met de uitdrukkelijke toestemming van de beslaglegger, die zijn toestemming slechts op redelijke gronden mag onthouden. Om diens positie materieel zeker te stellen voegt Van Daal toe, dat de beslaglegger de rechten dient te hebben die de stemrecht hebbende pandhouder toekomen als bedoeld in art. 2:198 lid 4 BW.

Duidelijk is dat deze als eenvoudig gepresenteerde oplossing in de praktijk tot allerlei complicaties kan leiden ingeval toestemming wordt onthouden. De beslaglegger is bovendien een schuldeiser van de aandeelhouder en niet van de vennootschap, die met het geschil tussen beslaglegger en debiteur niets van doen heeft. Buiten het belang van de schuldeiser bestaat daarom ook geen rechtvaardiging voor de invloed die de schuldeiser verwerft in de vennootschap. Niet denkbeeldig is dat die invloed wordt misbruikt, door besluitvorming in de vennootschap te traineren, en dat louter beslag gelegd wordt om invloed te verwerven. Het risico dat de beslagene het beslagobject – immers zijn eigendom - verniet, of dat teniet gaat is, ten slotte, niet uniek aan het aandelenbeslag.⁷ De voorgestelde oplossing lijkt dan ook te rigoureu.

Geen beslag op buitenlandse effecten?

Verhaalsbeslag op toonderstukken die zich in Nederland bevinden, ook als zij afkomstig zijn van buitenlandse vennootschappen, is volgens Van Daal steeds mogelijk (p. 194). De redelijke verwachting is immers dat de executiekoper, als houder van het stuk, zich naar het recht van die vennootschap kan identificeren als aandeelhouder. Problematisch acht Van Daal het verhaalsbeslag op aandelen en andere effecten op naam. Van Daal wijst er op dat art. 474g lid 1 Rv de rechtbank van de plaats van vestiging van de vennootschap aanwijst als de bevoegde rechter voor de behandeling van het verzoek tot verkoop. Volgens Van Daal (p. 188) is niet mogelijk dat een buitenlandse vennootschap in de zin van de wet vestiging heeft in Nederland, zodat geen executie kan volgen.

---

5 Kamerstukken II 1970/71, 11288, nr. 3, p. 5.

6 Kamerstukken II 1970/71, 11288, nr. 3, p. 7. De Minister meldt slechts dat de artikelen omtrent conservatoir beslag 'hun verklaring vinden in de nieuwe regeling voor het executoriale beslag, waarop zij zijn toegesneden.'

7 Zij het dat in de executoriale fase bij beslag op roerende zaken gerechtelijke bewaring kan worden toegepast (art. 446 Rv), en bij onroerende zaken om de aanstelling van een bewaarder kan worden verzocht (art. 506 Rv)

Nu is het zo dat de huidige tekst van art. 474g lid 1 geldt sinds 15 oktober 2005, en tot dan toe niet werd aangeknoopt bij de plaats van vestiging, maar bij de (deurwaarder in de) plaats waar de beslaglegger domicilie koos bij beslagexploit. Wijziging van 474g lid 1 was nodig omdat de oude tekst, zodra de deurwaarders in 2001 bevoegd werden landelijk exploit te doen, ruimte bood tot ‘forum shopping’. Het door Van Daal beredeneerde gevolg is dus onbedoeld. Wijziging van art. 474g zou volgens Van Daal (p. 242) de beslaglegging – als voorheen - weer mogelijk maken op aandelen op naam in buitenlandse kapitaalvennootschappen wier eigen jurisdicties het incorporatiestelsel huldigen, en bij dergelijke effecten uit jurisdicties met de leer van de werkelijke zetel alleen indien die zetel was gevestigd in haar jurisdictie van incorporatie.

Geen beslag op girale effectentegoeden?

Een verhandeling over de executie van aandelen is niet compleet zonder de behandeling van aandelen en andere effecten die zijn opgenomen in het systeem van de Wet giraal effectenverkeer (‘Wge’) al was het maar omdat deze een belangrijk en eenvoudig te waarderen verhaalsactief vormen. Van Daal gaat uitgebreid in op de materie en concludeert dat – anders dan tot dusver gedacht – *geen* wettelijke mogelijkheid tot beslag op dergelijke girale effectentegoeden bestaat.

Enmaal gegiraliseerde effecten worden gehouden in verzameldepots voor de gerechtigden, die door giralisatie van hun effect deelgenoten in die depots zijn geworden. Verzameldepots kunnen slechts worden gehouden door bij het centraal instituut (Euroclear) aangesloten instellingen (banken, effectenbewaarbedrijven). De verzameldepots van deze instellingen maken deel uit van de door het centraal instituut voor elk effect aangehouden afzonderlijke girodepot, zodat rechthebbenden ook deelgenoot zijn in die girodepots.

Van Daal (p. 255) gooit de deuren naar beslag en executie overtuigend dicht. Executie van het aandeel in een goed met toepassing van de regels voor executie van het goed zelf (art. 437 Rv) biedt geen soelaas, omdat geen regels bestaan voor executie van dat goed (p. 259).⁸ Het girale effect is immers, uitgaande van de heersende goederenrechtelijke kwalificatie geen vordering of zaak, maar een vermogensrecht op naam *sui generis*⁹, waarvan de executie niet in Rv is geregeld, ook niet door middel van derdenbeslag dat immers kan worden gelegd op vorderingen of zaken. De vangnetbepaling van art. 474bb Rv, bedoeld om een oplossing te bieden voor de executie van rechten waarvan de executie niet elders is geregeld, mist toepassing omdat de eigen aard van het betrokken recht zich hiertegen verzet (p. 262 en p. 266). Geen beslag kan worden gelegd op het recht tot uitlevering van de effectentegoeden (art. 26 Wge), omdat het gaat om een wilsrecht van de deelgenoot waarop geen derdenbeslag mogelijk is (p. 268). Doorslaggevend is echter dat art. 24 Wge, dat bepaalt dat een onder de aangesloten instelling gelegd executoriaal derdenbeslag de beslaglegger bevoegd maakt tot de executie, de mogelijkheid van derdenbeslag wel veronderstelt, maar zelf niet mogelijk maakt. Deze laatste stap brengt Van Daal er toe te stellen dat geen executie mogelijk is en aanpassing van de Wge nodig is.

---

⁸ Vgl. ook Schim, a.w., p. 212, die toevoegt dat een deelgenoot niet kan beschikken over diens aandeel in een tot een depot behorend goed ingevolge art. 16 Wge.

⁹ Zo Rank-Berenschot, Het WGE-aandeel, een recht op naam van eigen aard, Onderneming en effecten, Deventer 1998, p. 149, en Schim, Giraal Effectenverkeer en goederenrecht, Deventer: *Kluwer* 2006, p. 172

Van Daal gaat in tegen de (heersende) veronderstellingen, waaronder die van de wetgever, die immers ook meende dat art. 24 Wge de executie mogelijk maakte. Van Daal maakte aanvankelijk school, getuige de opmerking als zou verhaalsbeslag op een aandeel '*niet mogelijk lijken*' in de voorlaatste Beslagsyllabus. De meest recente Beslagsyllabus (versie december 2009, te vinden op www.rechtspraak.nl) oordeelt echter dat beslag '*wel mogelijk lijkt*', gelet op Rechtbank s'-Hertogenbosch 11 juni 2008, *LJN* BD3570. In die uitspraak is zonder onderbouwing overwogen dat art. 24 Wge derdenbeslag op effectentegoeden mogelijk maakt. Ook Schim verdedigt dit laatste, waarbij hij zich beroept op de bedoeling van de wetgever en een mede daarop gebaseerde redelijke wetsuitleg.¹⁰ De letter van de wet wijst echter in een andere richting. Nu op korte termijn geen uitsluitsel van de Hoge Raad is te verwachten is er aanleiding tot verduidelijking door de wetgever. Niet acceptabel is immers dat eigendommen worden uitgewonnen terwijl over de wettelijke basis daarvan gereede twijfel bestaat.

Slot

Het besproken werk vult een lacune en wie aandelenbeslag doet leggen zonder daarvan kennis te nemen doet dit voor eigen risico. Door de opzet biedt het de praktijk belangrijke steun bij het doorlopen van de stappen die leiden tot uitwinning van de verschillende effecten. Het onderwerp is door Van Daal inzichtelijk gemaakt en verrijkt met prikkelende stellingnamen, die de aandacht voor de merites en tekortkomingen van de huidige regeling hebben verscherpt. Een aanwijzing voor dat laatste is bijvoorbeeld het betoog van Messelink, die met een schuin oog naar het besproken werk voorstelt de executoriale verkoop van aandelen in handen te leggen van de executant, onder toezicht van de Ondernemingskamer.¹¹

A.J. Gieske, advocaat Van Diepen Van der Kroef Advocaten te Amsterdam

---

¹⁰ Schim, a.w., p. 214.

¹¹ Messelink, a.w., p. 668